

РЕШЕНИЕ

№ 6377

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7422** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Решение от 02.03.2020 г., постановено по НАХД № 8999/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 22-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-1152/21.12.2018 г. на заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на касатора на основание чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 100н, ал. 1 във вр. с чл.100т, ал. 1, изр. 1, предл. 2 от ЗППЦК.

Касаторът релевира доводи за неправилност на въззивното решение. Моли съдебният акт и потвърденото с него НП да бъдат отменени.Претендира разноски.

Ответникът- Комисия за финансов надзор в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. С. оспорва жалбата . Представени са подробни писмени бележки. Претендира разноски по делото.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

За да постанови оспореното решение, районният съд от фактическа страна е приел, че при извършена проверка на основание Заповед № 346/17.10.2017 г. на Зам.-председателя на КФН, от страна на служители на КФН е установено, че [фирма] е извършило нарушение на чл. 100н, ал. 4, т.2, т.3 и т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. второ от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013 г. за изискванията към възнагражденията, тъй като не е представило в КФН годишен финансов отчет за дейността на [фирма] за 2017г. с нормативно изискуемото съдържание в законоустановения срок, а именно до 90 дни от завършване на финансовата 2017 г. до 02.04.2018 г. – годишен доклад за дейността, декларация от одитора, заверил ГФО и доклад за политика за възнагражденията. В тази връзка от страна на административнонаказващия орган е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-632/27.06.2018г. Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното НП № Р-10-1152/21.12.2018 г., с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 100н, ал. 4, т.2, т.3 и т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. второ от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013г. на основание чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦК е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващият орган правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Съгласно нормата на чл. 100н, ал. 4, т. 5 от ЗППЦК в действащата към момента на съставяне на наказателното постановление редакция: годишният финансов отчет следва да съдържа друга информация, определена с наредба. Съгласно чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, предл. първо от ЗППЦК, емитентът е длъжен да представи в КФН годишен финансов отчет за дейността в срок до 90 дни от завършване на финансовата година, като за 2017 г. този срок е бил до 02.04.2018 г. включително. Нормата на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК посочва, че изискванията към съдържанието се определят с наредба, в това число какво трябва да съдържа ГФО, включително, че с ГФО се предоставя и друга информация, а именно доклад за политика за възнагражденията, съгласно чл. 12, ал. 1 от Наредба № 48, със съдържание, съгласно чл. 12, ал. 2 и чл. 13 от същата наредба, който доклад е самостоятелен документ към ГФО.

Съгласно нормата на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 48, публичното дружество разкрива пред акционерите си начина, по който прилага политиката за възнагражденията в доклад, който е самостоятелен документ към годишния финансов отчет на дружеството. От представените пред въззивната инстанция доказателства е установено, че съгласно Протокол от общо събрание на акционерите, проведено на

22.05.2014 г., дружеството е приело Политика на възнагражденията на членовете на Съвета на директорите, което безспорно води до извода, че дружеството-касатор е запознато със задължението си съгласно чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК, вр. с чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от същата наредба и обстоятелството, че докладът за политиката за възнагражденията, съгласно чл. 12, ал. 1 от същата наредба е самостоятелен документ към ГФО.

Докладът по прилагане политиката за възнагражденията е част от ГФО за дейността съгласно чл. 100н, ал. 4, т. 5 от ЗППЦК в редакция „друга информация, определена с наредба“ преди влизането в сила на новата редакция на разпоредбата на т. 5 „доклад за изпълнение на политиката за възнагражденията“ (ЗИД на ЗППЦК, обн. ДВ, бр. 26 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., където е предвидена изрично.

В този смисъл, настоящият касационен състав, намира че изпълнението на задължението за представяне на годишен финансов отчет на дружеството за 2017 г. пред Комисията се изпълнява с едно единствено действие, а именно: чрез електронното му публикуване в нейната електронна система. Неподавайки отчета в предвидения за това срок (90 дни) от завършването на финансовата 2017 г., касаторът е осъществил състава на вмененото му административно нарушение. Касае се за формално нарушение, такова на просто извършване, което е довършено с факта на неподаване на отчета в предвидения за това срок /до 02.04.2018 г./, без да се изисква настъпването на допълнителни съставомерни последици.

В разпоредбата на чл. 221а, ал. 2, т. 1, предл. 1-во, във вр. с ал. 1 от ЗППЦК за юридическо лице е предвидено административно наказание имуществена санкция в размер от 5000 до 50 000лв. Настоящата инстанция по отношение на размера на санкцията 5 000 лв., поради факта, че административно - наказващият орган я е наложил в минимален размер, приема същата за правилно определена.

В хода на съдебното производство не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност на процесното деяние, в сравнение с други такива от този вид. Това, както и особената важност на засегнатите обществени отношения, мотивират съдебния състав да сподели становището, че случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

С оглед липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че спрямо обжалваното решение не са налице касационните основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 от НПК, които да налагат неговата отмяна.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК,
Административен съд София – град, XII – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.03.2020 г., на Софийски районен съд, НО, 22-
ри състав, по НАХД № 8999/2019г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор
юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00 (осемдесет) лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.